

Наставни лист 3.2

Колеџ „Хоуп“ је школа свих својих ђака

Директорица Колеџа Хоуп је била дарежљива и хумана жена. Снажно је веровала у важност образовања. „Свако заслужује добар почетак у животу“, говорила је својим запосленима. „Не желим да некога стављате у повољнији положај у односу на друге у овој школи. То не би било поштено.“

Онда је, једног дана, у школу стигла група деце избеглица. Њихове породице су избегле из суседне државе због сукоба. Директорица се обратила радницима:

„Ови несрећни, млади људи су све изгубили. Учините да се осећају добродошли у вашим учионицама. Требало би да, што је могуће мање пате. Они нису криви за рат.“

Особље школе се сложило. Деца су распоређена у разреде према својим годинама. Већина деце избеглица су била сама у одељењу, али у једном другом одељењу школу је похађала група од четири избегличка дечака.

Убрзо су наставници приметили да постоје извесне потешкоће у вези са поступањем према деци избеглицама. Један по један, долазили су директорици са својим проблемима. „Избеглица у мом разреду не говори наш језик“, рекао је један наставник. „Немам времена да јој преводим сваку реч. То ми одузима доста времена. Остали ученици испаштају.“ „Избеглица из мог разреда не жели ни са ким да прича.“ приметио је други наставник. „Можда је под траумом од рата. Или можда има потешкоћа у учењу. Шта да радим?“ Трећи наставник је рекао: „Имам дете које је било рањено. Она не може да хода. Не може се укључити ни у једну физичку активност, и не може да се попне степеницама до лабораторије.“

Затим су почели да се јављају и други проблеми. За време ручка, неке избеглице су злостављали и задиркивали њихови вршњаци. Називали су их погрдним именима, а нека деца су им рекла да се врате одакле су дошли.

Четворица дечака из истог разреда основала су банду да би се заштитила. Једнога дана избила је туча између једног од њих и дечака из места. Избеглица га је тешко повредио. Наставници су се жалили директорици да би дечак требало да буде избачен из школе. Директорица се питала да ли би то било поштено, узимајући у обзир све што је млади избеглица проживео. Наставници су рекли:

„Покушали смо све да ово успе, али наша деца превише испаштају. Не можемо у исто време учити децу избеглице и дати све од себе за ученике из нашег места.“

Недуго после тога, директорица је позвала родитеље деце избеглица. Они су рекли:

„Не свиђа нам се што дечаки и девојчице заједно похађају часове физичког. То се коси с нашом вером и културом.“

Директорица је коначно почела да губи стрпљење. Ово је сматрала озбиљним проблемом, али је у срцу знала да не сме губити наду.